

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: T.T.L.**, st. příslušnost Vietnamská socialistická republika, *zastoupeného Mgr. Ivem Žižkovským, advokátem, se sídlem Plzeň, Martinská 319/10*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. dubna 2013, čj. MV-53378-3/SO-2012,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

[I] Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 23. 5. 2013, téhož dne doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“ nebo „krajský soud“), domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 4. 2013, čj. MV-53378-3/SO-2012 (dále též jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 8. 3. 2012, čj. OAM-1193-28/PP-2011 (dále též jen „prvoinstanční rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta žalobcova žádost o vydání povolení

k přechodnému pobytu na území České republiky, jelikož žalobce nepředložil náležitosti stanovené zákonem.

Podmínky vstupu cizince na území ČR a vycestování cizince z území ČR jsou upraveny, podmínky pobytu cizince na území ČR jsou stanoveny a působnost Policie České republiky, Ministerstva vnitra a Ministerstva zahraničních věcí v této oblasti státní správy je vymezena zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

[III] Žaloba

Žalobce nejprve uvedl, že v závěru uvedeného rozhodnutí je konstatováno, že „*Komise na základě výše uvedeného uvádí, že je na účastníkovi řízení, aby doložil, že splňuje obě podmínky uvedené v § 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., a to že s nezletilou N.Š. žije ve společné domácnosti a ji vyživuje*“, přičemž překlepem bylo uvedeno křestní jméno matky N., místo křestního jména nezletilé Š., A.

Žalobce zopakoval, že na území České republiky žije legálně nepřetržitě už skoro 10 roků, je ženatý, ale jeho rodina (manželka a nezletilá dcera) žije ve Vietnamu a nikdy nenavštívila Českou republiku. Před asi 4 roky se žalobce seznámil s českou občankou N.Š. a z jejich intimních vztahů se jim v roce 2010 narodila dcera A.Š. V době jejich intimních vztahů byla už N.Š. svobodnou matkou, měla syna P., kterému tehdy byly 3 roky. Za této situace žalobce uznal otcovství k A. a po jejím narození uzavřel s matkou jeho dcery před notářem „*Dohodu na úpravu práv a povinností rodičů k nezletilému nemanželskému dítěti A.Š.*“ a „*Dohodu o zajištění společné domácnosti*“. Žalobce na základě první zmíněné dohody přispívá od narození dcery A. k dnešnímu dni pravidelně na její výživu. Na základě druhé dohody otec s matkou (po narození A.) společně pronajali byt, společně zřídili domácnost a žalobce žil více jak rok (přesně 15 měsíců) v jedné domácnosti s jeho dcerou A. v pronajatém bytě na adrese ... Žalobce zároveň dne 8. 12. 2010 podal k tehdejšímu kompetentnímu policejnímu orgánu žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu pro rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Tento policejní orgán uskutečnil po podání žádosti pohovory jak s žalobcem, tak i s matkou jeho dítěte, a provedl rovněž šetření ve společné domácnosti žalobce na adrese ... Žádné rozhodnutí či sdělení k podané žádosti nebylo vydáno.

Po změně kompetence ve věcech rozhodování o pobytu cizinců na území České republiky byla podaná žádost předána Odboru azylové a migrační politiky MV v Plzni k dalšímu řízení a rozhodování. Během pokračujícího řízení provedl správní orgán I. stupně ještě několikrát šetření přímo na adrese... a zjistil, že žalobce zde má stálé bydliště, veškeré osobní věci a vede společnou domácnost s matkou jeho dítěte, když z důvodu zaměstnání musí být častěji v Praze (prodává v obchodě svého strýce a přespává přímo v prodejně), ale jeho jediná domácnost byla zde. Žalobce proto neví, z jakých důvodů správní orgán I. stupně po 15 měsících společného soužití v jedné domácnosti s jeho dcerou, mu neudělil statut

přechodného pobytu za účelem společného soužití s dcerou A. a ani ho nežádal o nějaké doplnění či vysvětlení k podané žádosti, i když žalobce, prostřednictvím svého zmocněného zástupce, i matka A. telefonicky či písemně žádali o urychlené řízení o žádosti a o odpovědi.

Během zdlouhavého řízení o žádosti překračujícího odchylky od správního řádu podle § 169 zákona č. 326/1999 Sb., žalobce a matka A. netajili žádnou skutečnost před kompetentními orgány, a proto dne 27. 2. 2012 oba rodiče sdělili správnímu orgánu I. stupně, že z finančních důvodů se A. matka musela přechodně odstěhovat s dětmi do Nejdku za otcem a žalobce se musel prozatím přihlásit k pobytu u známých na adrese ... Ujistili zároveň správní orgán I. stupně, že až se jejich finanční situace zlepší, znovu pronajmou byt a budou žít v jedné domácnosti. V době, kdy jeho dcera musela být s matkou u dědečka, velmi často ji jel do Nejdku navštívit, nepřestal přispívat na výživu dítěte a finančně podporoval také A. matku při udržení chodu domácnosti u jejího otce. Správní orgán I. stupně, po sdělení této prozatímní situace, však provedl kontrolu domácnosti na adrese ... a dne 8. 3. 2012 (tj. ani za 10 dnů po přihlášení žalobce na novou adresu) na základě tohoto šetření vydal odmítavé rozhodnutí čj. OAM-1193-28/PP-2011. Jako důvod zamítnutí žádosti tento správní orgán uvedl na základě tohoto posledního šetření na této adrese: „*Z provedených šetření a z vyjádření žadatele a matky dítěte je zřejmé, že žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999Sb. ve znění platném od 31. 12. 2010.*“. V tomto rozhodnutí není jediná zmínka o kontrole společné domácnosti žalobce s jeho dcerou na adrese ..., kde žalobce žil v jedné domácnosti s jeho dcerou dlouhých 15 měsíců.

Proti prvoinstančnímu rozhodnutí žadatel podal dne 12. 3. 2013 odvolání ke Komisi, ve kterém znovu předložil důkazy o pravidelném a nepřetržitém přispívání žalobce na výživu jeho dítěte a důkazy o patnáctiměsíčním soužití žalobce s dítětem v jedné domácnosti na adrese ..., během níž několikrát příslušný policejní orgán i orgán MV provedl kontrolu, ale nevydal žádné rozhodnutí či sdělení. Žalobce uvedl v odvolání také příliš dlouhý průběh řízení o žádosti před správním orgánem I. stupně a urychlené vydání zamítavého rozhodnutí tímto správním orgánem. Komise v napadeném rozhodnutí uvedla, že k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží.

Žalobce dále uvedl, že prozatímní přerušení soužití ve společné domácnosti žalobce s jeho dcerou bylo zaviněno finanční situací ze strany A. matky. Rodiče A. sdělili zároveň kompetentním orgánům, že po zlepšení finanční situace zřídí znovu společnou domácnost. Na základě tohoto ujištění a podle uzavřených dohod po narození A., kromě přispění na výživu, žalobce nikdy nepřestal přispívat také na chod domácnosti jeho dcery a společně s její matkou nikdy nepřestali hledat nový byt k pronájmu a k obnovení společné domácnosti. Jejich situace, zvláště situace matky A., je však velmi těžká, málokterý majitel nemovitosti je ochoten pronajmout byt svobodné matce s dětmi cizince. Neztrácejí však úsilí vyřešit situaci v bydlení, zvláště když se A. matka nyní musela odstěhovat od otce z Nejdku do obce B. k její matce a prozatím musí žít se dvěma dětmi v malém bytě 2+kk s rodinou matky (rodiče A. matky se rozvedli už dávno). Jakmile najdou byt k dlouhodobému pronájmu, zřídí si znovu domácnost a otec A. zase bude žít s dcerou ve společné domácnosti a tuto skutečnost sdělí neprodleně soudu a prostřednictvím soudu Komisi.

Pro dlouhodobé zajištění výživy a výchovy A. její rodiče dále společně podali k Okresnímu soudu v Karlových Varech nový návrh na úpravu zodpovědnosti, výživy a výchovy mimomanželské nezletilé A. a otec A. se zavázal také dlouhodobě přispívat na nájem, úhradu společných potřeb, až pronajmou znovu byt. Matka A. zároveň podala k tomuto soudu také návrh na úpravu výživy a výchovy k jejímu nezletilému nemanželskému synovi P., aby jeho český otec, který nemá stále zaměstnání a nežije podle zákona a podle matky malého P. nesmí žít v jedné domácnosti s jeho synem, platil také pravidelně výživné na svého syna. Aby žalobce uživil sebe, mohl poskytnout pomoc své rodině ve Vietnamu (jeho rodina žije na venkově) a plnit také českým soudem a českými zákony uložené povinnosti vůči nejen jeho české nezletilé dceři, ale i české společnosti (pojištění, daně, poplatky atd.), musí skutečně hodně pracovat. Proto až se obnoví znovu společná domácnost, otec A. stejně musí strávit více času v prodejně potravin jeho strýce v Praze, než v jeho domácnosti na Karlovarsku, ale jeho jediná domácnost na území České republiky byla a bude u své dcery a pokud se může uvolnit z práce, vždy přijede domů ke své dceři. Žalobce proto doufal, že soud i Komise uznají tuto objektivní skutečnost. Žalobce neumí moc dobře česky, ale prostřednictvím tlumočnicka či zmočeného zástupce se velmi zajímá o vývoj dcery A. a také ví, že matka A. je ve velmi těžké životní situaci. Je si vědom, že bez jeho pomoci nemůže A. matka dlouhodobě pronajmout byt a udržet společnou domácnost. Žalobce rovněž připomenul, že do České republiky přijel legálně za účelem podnikání již před skoro deseti roky, žije zde nepřetržitě, odvádí pravidelně pojištění i daně a měl vždy oprávnění k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Po podání žádosti o udělení pobytu pro rodinného příslušníka občana Evropské unie již neprodloužil pobyt za účelem podnikání. Dostal se tím do situace, že kdyby neobdržel povolení k přechodnému pobytu za účelem společného soužití s dcerou, neví jak dál žít legálně na území České republiky a plnit své povinnosti.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaný správní orgán ve vyjádření k žalobě datovaném dne 6. 8. 2013 konstatoval, že se skutečnostmi uvedenými v žalobě se již zabýval v rámci vedeného odvolacího řízení a v napadeném rozhodnutí, na které primárně odkázal. Komise ve věci samotné zdůraznila, že žalobce při podání žádosti správnímu orgánu I. stupně předložil rodný list A.Š., ve kterém je uveden jako otec nezletilé. Na základě výše uvedeného byla dne 29. 11. 2011 provedena pobytová kontrola na adrese ..., při které byla zastižena paní N.Š. a uvedla, že žalobce je v Praze, kde má obchod. Dále uvedla, že se nyní stěhují, ale zatím neví kam. Dne 18. 1. 2012 byla provedena pobytová kontrola na adrese ..., při které byla zastižena majitelka bytu paní I.T., dále N.Š. a P.P. N.Š. sdělila, že s dcerou A.Š. žijí v Nejdku u její matky. Žalobce se převážně zdržuje v Praze, kde pracuje u strýce, jméno a ani adresu zaměstnání neznala. Dceru A.Š. navštěvuje jedenkrát či dvakrát měsíčně. Návštěva většinou probíhá v Nejdku, kam za dcerou přijede.

Komise dále zopakovala, že k prokázání skutečnosti, že žalobce je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, resp. České republiky, je v tomto případě nutné v souladu s § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců prokázat, že s nezletilou A. Š. žije ve společné domácnosti a že ji vyživuje. Společná domácnost je trvalé bydlení na společné adrese a také společné podílení se na chodu domácnosti, zabezpečování a úhradě společných

potřeb. Občasné návštěvy nelze v žádném případě považovat za sdílení společné domácnosti. Na základě této skutečnosti nebyla splněna podmínka uvedená v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Na základě uvedeného žalovaná uvedla, že bylo na účastníkovi řízení, aby doložil, že splňuje obě podmínky uvedené v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy že s nezletilou Š. žije ve společné domácnosti a že ji vyživuje.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu předloženého správního spisu krajský soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení (ne)důvodnosti podané žaloby:

Žalobce podal dne 8. 12. 2010 žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, o které správní orgán prvního stupně rozhodl dne 8. 3. 2012, čj. OAM-1193-28/PP-2011, tak, že tuto žádost dle § 87e odst. 1 v návaznosti na § 87d odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 31. 12. 2010, zamítl. Prvoinstanční správní orgán vycházel ze skutečnosti, že zákon o pobytu cizinců v § 15a odst. 1 písm. b) stanoví, že rodinným příslušníkem občana Evropské unie se rozumí rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti. Žadatel v řízení sice doložil rodný list, v němž je uveden jako otec dítěte, které je českým státním příslušníkem, a dále prokázal, že jako rodič vyživuje občana Evropské unie mladšího 21 let, avšak již nebylo prokázáno, že žalobce žije s dcerou a s její matkou ve společné domácnosti. Protože žadatel přes výzvu nesplnil veškeré podmínky stanovené v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, byla jeho žádost zamítnuta.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání datované dne 21. 3. 2012. Uvedl v něm mj. to, že žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU podal hned po narození dcery. K žádosti přiložil vše potřebné, včetně smlouvy k pronájmu bytu v ... Více jak rok žil společně v jedné domácnosti v tomto bytě, přičemž matka dítěte byla v té době na pohovoru na cizinecké policii a i cizinecká policie byla na kontrole společného žalobcova soužití s jeho dítětem. Pracovníky policie bylo vše potvrzeno a zaprotokolováno. Před několika měsíci se matka se dvěma nemanželskými dětmi musela prozatím odstěhovat do Nejdku k rodičům a otec (= žalobce) se musel, rovněž prozatím, ubytovat u známých v ... Žalobce nesouhlasil s názorem prvoinstančního správního orgánu, že z vyjádření žalobce a matky dítěte je zřejmé, že žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce dále

tvrdil, že má k dítěti trvalý rodičovský vztah a zavázal se vůči němu plnit rodičovské povinnosti. To, že v posledních měsících nemůže žít v jedné domácnosti s dítětem, pramení z objektivních důvodů, hodných zvláštního zřetele a lidského posuzování. Tento stav je jen přechodný.

Žalovaná podané odvolání rozhodnutím ze dne 26. 4. 2013, čj. MV-53378-3/SO-2012, jako nedůvodné zamítla. Ztotožnila se se závěry prvostupňového správního orgánu, že žalobce neprokázal naplnění podmínek stanovených v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, zejména, že žalobce žije se svou dcerou ve společné domácnosti. Žalovaná poukázala zejména na obsah prohlášení N.Š. ze dne 29. 11. 2011, resp. ze dne 18. 1. 2012, z nichž vyplynulo, že žalobce nežije s dcerou ve společné domácnosti, pouze ji navštěvuje (1 – 2 x měsíčně). Pokud tedy žalobce v průběhu správního řízení nedoložil, že s nezletilou dcerou žije ve společné domácnosti, dospěla žalovaná k závěru, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu se zákonem, pokud žalobcovu žádost zamítl.

V projednávané věci je předmětem posouzení otázka vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném pro projednávanou věc [tj. ve spojení s čl. II, body 1. a 4. přechodných ustanovení zákona č. 427/2010 Sb., dle kterých neskončená řízení dokončí ministerstvo dle dosavadní právní úpravy, tj. dle stavu ke dni 31. 12. 2010], rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat o povolení k přechodnému pobytu. Dle odst. 2 tohoto ustanovení je rodinný příslušník povinen k žádosti o vydání povolení předložit náležitosti dle § 87a odst. 2, s výjimkou náležitosti podle § 87a odst. 2 písm. b), doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a jde-li o cizince podle § 15a odst. 1 písm. d), také doklad potvrzující, že je nezaopatřenou osobou. Příslušný správní orgán žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území zamítne, jestliže žadatel nepředloží náležitosti stanovené zákonem [§ 87d odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců].

Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely tohoto zákona rozumí jeho *rodič*, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého *vyživuje* a se kterým *žije ve společné domácnosti*.

Dikce zákona je v tomto případě jasná - obě řečené podmínky (= „*vyživuje*“ a „*žije ve společné domácnosti*“) musí být splněny současně (kumulativně). Ustanovení zákona o pobytu cizinců týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se přitom použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky (§ 15a odst. 4 zákona o pobytu cizinců).

Krajský soud na tomto místě nejprve připomíná, že soužití ve společné domácnosti nemůže založit pouhé přihlášení žalobce k pobytu na konkrétní adresu. Hlášení pobytu na konkrétní adresu má pouze evidenční význam a rozhodně samo o sobě není znakem domácnosti (k tomu srovnej např. již rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn.

26 Cdo 2515/2007, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2013, sp. zn. 21 Cdo 292/2013, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Dále bylo nutno také vyhodnotit, jaký význam zákonodárce přikládá užitému pojmu *společná domácnost*, který zákon o pobytu cizinců blíže nedefinuje. K této otázce se Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 26. 3. 2014, čj. 9 Azs 49/2014 – 27 (toto i další zde zmíněná rozhodnutí NSS jsou k dispozici na www.nssoud.cz), vyslovil tak, že při zachování principu souladnosti právního řádu bylo nutno vycházet z tehdy platného ustanovení § 115 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*občanský zákoník z roku 1964*“), který definuje pojem domácnosti a který v navazujících ustanoveních hovoří také o společné domácnosti. O aplikovatelnosti tohoto ustanovení na zákon o pobytu cizinců přitom Nejvyšší správní soud dospěl také v rozsudku ze dne 23. 1. 2014, čj. 6 As 36/2013 – 81.

Podle § 115 občanského zákoníku z roku 1964 přitom platilo, že *domácnost tvoří fyzické osoby, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby*.

V posuzované věci nebylo mezi účastníky sporu o tom, že žalobce je otcem nezletilé A.Š. a že vůči ní plní vyživovací povinnost. Sporná je v daném případě otázka, zda žalobce ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců splnil také druhou zákonem stanovenou podmínku, a to že se svou dcerou žije ve společné domácnosti.

Krajský soud při posuzování námitky týkající se nesprávného posouzení otázky významné pro rozhodnutí správního orgánu vycházel především z obsahu předloženého správního spisu. Jeho součástí je sdělení Policie České republiky, odboru cizinecké policie, ze dne 29. 11. 2011, čj. KRPK-46445-3/ČJ-2011-190026-KV, v němž policejní orgán k žádosti prvoinstančního správního orgánu sdělil mj. to, že šetřením cizinecké policie na adrese Karlovy Vary, Závodu míru 581/39, bylo zjištěno, že na schránce a zvonku náležícím k bytu na této adrese jsou uvedena jména Š. - T. V době kontroly byla v bytě zastižena N.Š. Ta uvedla, že byt 2 + 1 obývá společně s dvěma dětmi (A.Š. a Patrik P.P.) a otcem nezletilé, T.T.L. Ten byl, dle jejího sdělení, v době kontroly v Praze, kde má obchod. N.,Š. dále sdělila, že nyní se všichni stěhují, ale zatím neví kam (musí se vystěhovat).

Ze správního spisu dále vyplynulo, že Policie České republiky, odbor cizinecké policie, provedla dne 17. 1. 2012 další pobytovou kontrolu, tentokrát na adrese ... Záznam o této kontrole, zaměřené na to, zda na uvedené adrese žije žalobce, byl proveden ve sdělení ze dne 18. 1. 2012, čj. KRPK-4528-2/ČJ-2011-190026-KV. Podle informací zachycených ve sdělení byly na adrese zastiženy majitelka bytu I.T. a N.Š. Ta policistům sdělila, že společně s dcerou A.Š. žijí v Nejdku u její matky. T.T.L., se zdržuje převážně v Praze, kde pracuje u svého strýce. Jméno strýce, ani adresu zaměstnání nezná. Dceru A. žalobce navštěvuje 1 - 2 x za měsíc, když přijede z Prahy. Stejně potvrdila i I.T., podle které se T.T.L. zdržuje převážně v Praze a do Karlových Varů přijíždí v průměru 1 – 2 x za měsíc. Po příjezdu jezdí za svojí dcerou A. do Nejdku.

Součástí správního spisu je dále společné prohlášení žalobce a N.Š. datované dne 27. 2. 2012. V něm společně sdělují prvoinstančnímu správnímu orgánu, že N.Š. s dcerou A. musí

prozatím žít u rodičů matky v Nejdku a otec dítěte (= žalobce) musí prozatím žít u známých v Karlových Varech. Důvodem tohoto stavu měl být nedostatek finančních prostředků k pronájmu bytu. Otec, který má pronajatý obchod v Praze, však dceru pravidelně navštěvuje. Jakmile se finanční situace N.Š. a T.T.L. zlepší, hodlají si pronajmout byt a zřídit znovu společnou domácnost.

Žalobce do protokolu o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 27. 2. 2012, čj. OAM-1193-24/PP-2011 uvedl mj. to, že spis odpovídá skutečnosti.

Soud o zjištěných skutečnostech uvážil následovně.

Společné trvalé soužití je jevem faktickým, který je doprovázen podílením se na samotném chodu společné domácnosti, společným uhrazováním nákladů na životní potřeby, tj. stavem, kdy spolužijící osoby kontinuálně společně hospodaří se svými příjmy, kdy mezi nimi nejsou přesně oddělovány finanční prostředky a kdy se nerozlišuje, kterých věcí v domácnosti smějí tyto osoby užívat (k tomu srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 8. 2005, sp. zn. 26 Cdo 1470/2004). Naplnění těchto podmínek, tj. trvalého soužití žalobce s dcerou A. a její matkou N., jakož i jejich (= A. rodičů) společného uhrazování nákladů na tuto domácnost ve smyslu společného hospodaření s obdrženými příjmy bez ohledu na to, který z členů domácnosti konkrétní příjem přináší, však nebylo žalobcem prokázáno. Žalobce v průběhu správního řízení nenabídl správním orgánům žádná relevantní **tvrzení** podpořená konkrétními **důkazy** o tom, že by se jakkoliv podílel a obstarával běžné záležitosti chodu domácnosti vedené společně s N.Š. a nezletilou dcerou A. Zjištěné skutečnosti naopak svědčí pro závěr, k němuž dospěly správní orgány obou stupňů, že žalobce dceru pouze občas navštěvuje, s N.,Š. a dcerou A. nebydlí a společnou domácnost nesdílejí. Nikterak jinak totiž nelze hodnotit ani informace plynoucí z vyjádření I.,T. a N.Š., podle kterých se žalobce zdržuje převážně v Praze a dceru A. navštěvuje v průměru 1 – 2 x za měsíc, ani informace uvedené ve společném prohlášení žalobce a N.,Š. ze dne 27. 2. 2012, podle kterého žalobce nežije společně s A. a N.Š.

O sdílení společné domácnosti žalobce s N.Š. a jejich dcerou nemohly přesvědčit ani v řízení předložené listiny - nájemní smlouva ze dne 7. 12. 2010 uzavřená mezi N.Š. (nájemkyně) a V.S. (pronajímatel) a výsledek pobytové kontroly provedené Policií České republiky, službou cizinecké policie, dne 20. 12. 2010 (úřední záznam ze dne 21. 12. 2010, čj. CPPL-07659-8/CI-2010-4063). Smlouva v čl. III bod 3.5 sice uvádí žalobce jako osobu, která se do bytu na adrese ... může nastěhovat s nájemkyní, a pobytová kontrola potvrdila, že v prosinci roku 2010 žalobce žil společně s dcerou a její matkou v Karlových Varech, avšak další, následně zjištěné skutečnosti (zejména pobytová kontrola provedená v lednu 2012) a další získaná prohlášení [prohlášení N.Š. a I.T. společné prohlášení N.Š. a žalobce, žalobcovo písemné prohlášení do protokolu o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí] svědčí o tom, že závěr správních orgánů vyjevený v prvoinstančním i napadeném rozhodnutí byl správný.

Tyto závěry nemohly zvrátit ani v řízení předkládané smlouvy uzavřené mezi žalobcem a N.Š. (Dohoda na úpravu práv a povinností rodičů k nezletilému nemanželskému dítěti A.Š. ze dne 6. 12. 2010, Dohoda o zajištění společné domácnosti ze dne 6. 12. 2010).

Krajský soud samozřejmě nepochybně, že by žalobce finančně nepřispěl N.Š. na vybavení pronajatého bytu či že jí dle svých možností finančně vypomůže, tyto finanční příspěvky však v kontextu výše uvedeného nelze pokládat za společné hospodaření s obdrženými příjmy ve smyslu definice obsažené v § 115 občanského zákoníku z roku 1964. A stejné lze prohlásit i o smluvně deklarované vůli mít v bytě pronajatém matkou dítěte vlastní pokoj vybavený dle představ a na schránce své jméno.

Stran nedatovaného prohlášení N.Š. učiněné „V Karlových Varech dne 2015“ předložené žalobcem při jednání soudu dne 10. 6. 2015, v němž N.Š. uvádí, že dne 24. 6. 2013 s žalobcem znovu uzavřeli dohodu o zajištění trvalé společné domácnosti a již rok zde mají společnou domácnost, soud zdůrazňuje, že musí věc posuzovat ke dni rozhodnutí žalovaného správního orgánu (viz výše § 75 odst. 1 s. ř. s.). Uvedené prohlášení z roku 2015, uzavření nové dohody dne 24. 6. 2013 i tvrzené sdílení společné domácnosti, to vše bylo učiněno až po vydání napadeného rozhodnutí žalovaným (k tomu došlo 26. 4. 2013). Žalobce měl dostatek času doložit správním orgánům obou stupňů vše potřebné, ale neučinil tak. Obává-li se žalobce, že by v případě nezískání přechodného pobytu musel z území ČR vycestovat, soud připomíná, že judikatura správních soudů deklaruje, že vyživovací povinnost lze plnit i ze zahraničí (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2012, čj. 9 A 268/2010 – 72)].

Krajský soud tak nepřisvědčil uplatněným námitkám o tom, že by správní orgány v případě žalobce postupovaly v rozporu se zákonem, že by nedostatečně zjistily skutkový stav věci a že by tento nesprávně vyhodnotily. Krajský soud naopak ve shodě se závěry správních orgánů obou stupňů dospěl k závěru, že žalobce nenaplnil definici rodinného příslušníka Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť neprokázal tu z podmínek, že s dcerou žije ve společné domácnosti. Tyto žalobní námitky proto krajský soud neshledal důvodnými.

Poukazoval-li žalobce v podané žalobě také na nepřiměřenou délku vedeného správního řízení, je nutno konstatovat, že délka řízení sama o sobě nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobce se proti namítaným průtahům v řízení nijak nebránil a nedomáhal se vydání rozhodnutí ani u prvostupňového správního orgánu, ani přijetí opatření proti nečinnosti u orgánu nadřízeného. Stejně tak žalobce nevyužil ani ochrany, kterou mu poskytuje soudní řád správní, a to prostřednictvím žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 a násl. s. ř. s. Krajský soud proto ani této námitce nepřisvědčil.

Při jednání soudu konaném dne 10. 6. 2015 pak byly žalobcem (jeho zástupcem) vzneseny další žalobní body. Žalobce namítal, že **a)** žalovaný pochybil, když ho nenechal vyjádřit se ke všemu, co bylo podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, **b)** nemohl navrhopat důkazy, zejména výslech N.Š., **c)** správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav, když neprovedl místní šetření na adrese..., kde žalobce žije od 24. 6. 2013 ve společné domácnosti s matkou své nezletilé dcery.

K těmto námitkám soud uvádí následující.

Podle § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. může žalobce rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo **ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby.**

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, **nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.**

V dané věci platila pro podání žaloby lhůta stanovená § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy do 30 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni nebo ode dne sdělení jiného rozhodnutí správního orgánu. A pouze v této lhůtě bylo možné rozšířit žalobu o další žalobní body (= zásada koncentrace řízení).

Napadené rozhodnutí bylo žalobcovu zástupci ve správním řízení doručeno dne **2. 5. 2013**. Lhůta pro podání žaloby a případné rozšíření žaloby uplynula tedy dne **3. 6. 2013** (pondělí). Nové žalobní body však byly uplatněny až při jednání soudu dne 10. 6. 2015, a tak k nim (při respektování zásady koncentrace řízení) nebylo možné přihlídnout.

Pro úplnost soud uvádí, že samostatně neprovedl žalobcem navržené důkazy ověřeným rodným listem nezletilé A.Š.; fotokopii dohody na úpravu práv a povinností rodičů k nezletilému nemanželskému dítěti A.Š. ze dne 6. 12. 2010; fotokopii dohody o zajištění společné domácnosti ze dne 6. 12. 2010; fotokopii žádosti N.Š. o urychleném řízení ve věci žalobcovy žádosti ze dne 10. 3. 2011; fotokopii sdělení rodičů A.Š. o prozatímním bydlišti ze dne 27. 2. 2012; fotokopii prvoinstančního rozhodnutí; fotokopii společného návrhu na úpravu zodpovědnosti, výživy a výchovy mimomanželské nezletilé A.Š.; fotokopii návrhu N.Š. na úpravu a výchovu k jejímu nezletilému synovi; žádosti N.Š., aby soud vzal při posouzení do úvahy i zájem nezletilé A.Š.; výslechem N.Š.; dohodou o obnovení a zajištění společné domácnosti mezi žalobcem a N.Š.; fotokopii smlouvy o nájmu bytu podepsanou N.Š.; usnesením Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 27. 3. 2013; žalobcovým výpisem z živnostenského rejstříku; výpisem z žalobcova rejstříku trestů; prohlášením sepsaným v Karlových Varech v roce 2015 podepsaným N.Š. Provedení těchto důkazů by bylo, vzhledem k výše popsaným důvodům, které vedly soud k zamítnutí žaloby, zjevně nadbytečné.

[V] Celkový závěr a náklady řízení

Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.**

Stran náhrady nákladů řízení soud vycházel ze znění § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné důvodně vynaložené náklady řízení před soudem nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 10. června 2015

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková